

DEEL 1

Wat is de mens?

Een prooi van het moment

Een speling van het lot

(Aristoteles)

Bizar dat er misschien op dit moment een heel nieuw mens ontstaat, denkt Lotte. Ze ligt uitgeput op haar rug en tilt haar beide benen recht omhoog, waarna ze eveneens haar bekken optilt, zodat haar lichaam zich bijna oprolt tot een hoek van vijfenveertig graden. In deze niet al te natuurlijke houding blijft ze zo stil mogelijk naakt liggen op de zojuist beslapen boxspring. ‘Voor de zekerheid ga ik de zwaartekracht een beetje helpen, je weet maar nooit.’ Ook al nestelt zich misschien nog niks spannends in haar onderbuik, in haar hersenen ontwikkelt zich een complete baby in een hoger tempo dan haar lijf ooit zal aankunnen.

‘Nou, ik denk niet dat dat helpt’, zegt Bart nuchter, terwijl zijn hartslag van de marathonstand terugkeert naar een gemiddelde wandelpas. Hij ligt volkomen ontspannen naast haar en streelt haar wang. ‘Maar als jij denkt dat het helpt, dan moet je het vooral doen.’

Lotte glimlacht en kijkt trots naar Bart, haar stoere man, lekker gespierd met precies de juiste hoeveelheid borsthaar. Op dit moment is hij even helemaal van haar en hoeft ze hem met niemand te delen. Ze geniet van de vertrouwde geur van seks en voelt zich intens ontspannen na de ultieme ontlading van hun beide lichamen. Ook al is het nog maagdelijk vroeg in de ochtend, ze weet nu al dat dit het grootste geluuksmoment van de dag is; op geen ander moment van de dag zal er een betere balans zijn tussen haar lichaam en geest. Niks doet er verder toe, alleen hun blote lijven. De wereld buitengesloten en eindeloos ver weg. Deze ochtend heeft haar voldaanheid een extra dimensie. ‘Vind jij het anders voelen zonder voorbehoedsmiddelen?’ vraagt ze in de hoop dat ze haar opwindende emotie kan delen.

‘Ik voel me verzadigd, in de ruimste zin van het woord’, antwoordt Bart. ‘Behalve dat ik opeens naast een yogagoeroe lig, voel ik geen verschil. We hebben al in geen eeuwen condooms gebruikt en van de pil had ik geen last.’ Hij is nou eenmaal een praktische man.

‘Nee, ik bedoel eigenlijk dat ik nu zwanger zou kunnen zijn. Terwijl jij hier wat nonchalant ligt uit te puffen, gebeurt er in mij misschien wel een groot wonder. Het voelt echt anders, nu we zwanger willen worden.’

‘Seks is gewoon het lekkerste wat er is, ik voel alleen maar lust’, reageert hij overdreven eerlijk.

‘Toch raar eigenlijk’, mijmert ze onverstoord verder, ‘dat we misschien samen een kind krijgen en dat het zich voorlopig alleen in mij afspeelt. Vind je dat niet jammer? Ga je je niet buitengesloten voelen, of zo?’

‘Hahaha, dat zeg je nu. En als je moet bevallen, dan wil je opeens een vent zijn! Dan ga je me verrot schelden met die weeën; dat heb ik al een paar keer op de televisie gezien. Nee, ik zal me echt geen buitenstaander voelen. Ik denk dat de natuur dat prima heeft geregeld.’

Maar dan bedenkt hij zich. ‘Het nadeel voor de man is dat hij recht in zo’n bevalling moet kijken. Als vrouw hoef je tenminste niet naar je eigen uitgescheurde bloederige vertrekhal te kijken. Je zou er vlieg angst aan overhouden.’

Lotte weigert zich uit haar droomveld te laten slaan. ‘Weet je dat ik nu al vlinders in mijn buik voel? Omdat dit de eerste keer is in mijn leven dat ik denk: ik zou nu zwanger kunnen zijn. Stel je voor, een ander leven in mijn lichaam. Twee hartslagen in mijn lijf.’

Ze staart naar het witte plafond dat ze als een filmdoek gebruikt om haar fantasieën op te projecteren. Een tandeloos baby’tje lacht naar haar.

‘Mijn God, begint dat gewauwel nu al? Dat krijg je toch pas als die hormonen op hol slaan?’ lacht Bart, waarna hij zich ontspannen uitrekt.

Speels gaat haar streling over zijn buik over in gekietel in zijn zij. Razendsnel pakt zijn hand de hare vast.

‘Wijffie, doe jij nou maar rustig aan, het kan wel maanden duren voordat je zwanger bent.’ Enigszins bezorgd voegt hij toe: ‘Ik zou me er maar niet te veel mee bezighouden. Er zijn vrouwen die daardoor geobsedeerd raken en dan juist niet zwanger worden. Wij hebben het zo heerlijk samen, we zien het wel, toch? En ik heb er geen problemen mee als we het nog veel vaker moeten doen!’

‘Jawel, maar je weet maar nooit!’

Diep in haar hart weet Lotte dat hij gelijk heeft. Het is nog maar de vraag of hun kinderwens in vervulling zal gaan, maar hoop en voorpret kan niemand haar afnemen. Ze vindt het heerlijk om weg te dromen bij de gedachte om samen met Bart en hun baby in een babydrager op zijn buik over het strand te lopen. Het kindje, helemaal ingepakt in een wollig pakje met een piepklein mutsje rondom zijn piepkleine hoofdje. Nadat zij het maandenlang warm en beschermd in haar lichaam zou hebben gedragen, zou papa Bart het kindje nu op zijn buik dragen en hem of haar mogen beschermen tegen kou, regen en alle mogelijke invloeden van buitenaf. In haar fantasie draagt het baby’tje zachtgroene kleertjes, zodat het zowel een jongetje als een meisje zou kunnen zijn. Want dat maakt haar totaal niet uit.

Ze wil niet alleen Lotte zijn, niet alleen de dochter van Anton, niet alleen de vrouw van Bart, maar ze wil ook Lotte, de moeder, zijn. Ze verlangt ernaar dat Moeder Natuur dat ene aan haar relatie met Bart zal toevoegen, waardoor zij via bloed voor altijd aan elkaar verbonden zullen zijn. Een gezamenlijke bloedlijn

waardoor ze niet alleen op papier, maar ook in vlees en bloed familie van elkaar zullen zijn.

Zover is het nog niet. Misschien moeten ze nu gewoon genieten van hun ongebonden leven zolang dat nog kan. Spontaan naar de kroeg. Midden op de dag samen in bed duiken. Lekkere wijntjes, rauwe biefstuk en sigaretten.

‘Nu eerst lekker een peuk, nu kan het nog,’ mompelt ze, terwijl ze energiek haar bed uitspringt en zich afvraagt of ze eigenlijk nu al moet stoppen met roken. Zo simpel is dat niet, weet ze na vijf vergeefse pogingen. Maar voor een kind van Bart heeft ze alles over, dus als ze eenmaal zwanger is, zal ze zeker stoppen.

Ze hadden elkaar leren kennen in de galerie, waar het werk tentoongesteld werd van haar vader, Anton Markies, een getalenteerd maar omstreden kunstschilder. Hier was Lotte elke zaterdag als gastvrouw aanwezig om eventuele vragen van bezoekers te beantwoorden en hen rond te leiden.

Ze had haar studie kunstgeschiedenis afgerond en was dankbaar voor iedere vorm van werkervaring. Met veel moeite had ze een deeltijdbaan in het Gemeentelijk Museum bemachtigd en daarnaast schreef ze maandelijks een column in het lokale tijdschrift *Kunstgrepen*. In deze branche moest je het werk nu eenmaal bij elkaar schrapen om in een sober levensonderhoud te kunnen voorzien.

Op een regenachtige zaterdagochtend kwam een lange, aantrekkelijke man in zijn eentje langs in de galerie, een voormalige drukkerij die aanvankelijk op de slooplijst had gestaan. Lotte nam zijn mannelijke postuur en zijn wilskrachtige uitstraling met hebbelijke ogen in zich op. Het woord ‘vrijgezel’